

In contact met de praktijk op Campus Barneveld

Overal *dieren*

“Wilt u hem ook eens vasthouden?” Even later krult er een baardagaam door mijn handen. Ruwe huid, scherpe nagels aan de teentjes. Mijn onwennigheid veroorzaakt onrust. “Kietel hem maar onder zijn kin.” De agaam wordt rustig. Wie op de campus van Groenhorst Barneveld rondloopt, kan niet om dieren heen.

De leerlingen van de eerste klas van niveau 2 en 3 Diervverzorging krijgen les van Sjoerd Ellenkamp. Vandaag leren ze reptielen hanteren en fixeren. “Ik raak geen dier aan!” roept een meisje als ze het lokaal binnenkomt. Maar in een mum van tijd kronkelt de baardagaam door haar handen, net als de stekelstaartvaraan, de Afrikaanse huisslang, de zwarte koningsslang en de pootloze hagedis. “Is dat een foutje?” wil een jongen weten. “Hoe kun je

weten dat het een hagedis is en geen slang?” vraagt Ellenkamp. “Aan de kop”, weet een leerling.

Teer

Ellenkamp houdt de Afrikaanse huisslang omhoog. “Dit vind ik zelf een hele leuke slang. Hij is niet zo groot, levendig en beresterk.” De slang hangt met het puntje van zijn staart aan Sjoerds vinger. “Dat kun je vergelijken met

Leerlingen zijn zelf verantwoordelijk voor de dieren

Een kat hanteren zodat het veilig is voor mens en dier; eerst oefenen op een pluchen kat

wanneer je met je tenen aan de deurpost hangt.” De leerlingen willen van alles weten: Wat eten ze? Eten ze die muizen in hun geheel op? Hoeveel ruimte hebben ze nodig? Kunnen ze uw vingers ook wurgen? Is een slang duur?

Terwijl de reptielen van hand tot hand gaan, verzorgen de leerlingen van een andere klas de dieren in de terraria. Ze bereiden voedsel, geven de beesten eten en drinken en maken de ruiten schoon. Ze worden begeleid door leerlingen van de vierde klas. Alle leerlingen dragen verantwoording voor de gezondheid van de dieren.

Als de tijd al voorbij is, wil Ellenkamp nog iets laten zien. “Een schorpioen!” Het blijkt een spinachtige, een grote zwarte spin. Mogen we die ook vasthouden? De leerlingen die dat willen, mogen dat. “Hij is heel teer”, zegt een jongen.

Lama's

Bijna alle leerlingen in Barneveld hebben iets met dieren. Er is een opleiding Groen, grond en infra, maar die leerlingen zijn ver in de minderheid. Groenhorst Barneveld wil dé school in Nederland zijn voor leerlingen die iets met dieren

willen. Nu al komen leerlingen vanuit het hele land naar Barneveld voor een opleiding Dierverzorging, Paraveterinair, Paardensport of Veehouderij. Soms direct na het vmbo, vaak ook stromen ze in het derde jaar in.

Barneveld, dé ‘dierenschool’ in Nederland, heeft een naam hoog te houden en wil die naam uitstralen. Daarom is er de afgelopen jaren gebouwd aan Campus Barneveld. In plaats van een school waarbij alle dieren op allerlei plekken op en buiten het terrein zaten, vaak verstopt achter dichte deuren, wil de school de dieren in en dichtbij de school halen. Aan het plein voor de ingang scharrelen kippen en vogels in een volière. In de gang zuigt een weekschildpad met zijn snuitneus het glas van zijn aquarium schoon. De docenten en leerlingen kijken tijdens de pauze vanuit de aula in de volières met bonte papegaaien. Het gras voor de school zal straks, als alle verbouwingen klaar zijn, gemillimeterd worden door lama's. En de leerlingen Dierverzorging krijgen les tussen de slangen en spinnen.

Pluchen kat

Overall dieren die zoveel mogelijk zichtbaar zijn, dat is het idee, zodat de koppeling tussen theorie en praktijk vloeiend verloopt. Ellenkamp vertelt en ondertussen voelen de leerlingen dat de hagedis als rubber voelt en de spinachtige eigenlijk heel teer is. Zo kan ook de theorie direct in de praktijk geoefend en getoetst worden. Tijdens de les ‘hanteren van katten’ vertelt docente Ariena Vogel

Het is nog onwennig voor de eerstejaars leerlingen, maar al snel gaan de reptielen van hand tot hand

hoe je een kat vasthoudt, zodat het veilig is “voor jou en voor de kat, en met respect voor de kat en met geduld.” De leerlingen oefenen eerst met een pluchen kat, maar gaan daarna direct aan de slag met echte katten die in de ruimtes – het lijkt net een dierenasiel – naast het lokaal verblijven. Ariena leert ze meteen hoe de weegschaal werkt: “Kijk, als je er met je voet aan zit, geeft hij een ander gewicht aan.”

Witte jassen

De campus draait om uitstraling, openheid en de koppeling tussen theorie en praktijk. De school is heel trots op de DAP, de dierenartsenpraktijk, ook wel het paraveterinair trainingscentrum genoemd. Docent en dierenarts Hans Dekker leidt mij de DAP binnen via de receptie en wachtkamer. Het ziet er mooier, groter en rianter uit dan de wachtkamer van mijn eigen dierenarts. Aan de muur een tv-scherm. Daarop kunnen de leerlingen de filmpjes terugkijken die gemaakt zijn van hun verrichtingen.

Na de wachtkamer leidt Dekker mij in de behandelkamer. Vierdejaars meiden in witte jassen sluiten een infuus aan en rekenen uit hoeveel van het infuus de hond per minuut nodig heeft. Een ander groepje oefent met het zetten van een spuit in een oefendier. “Het lijkt hier heel erg op de echte praktijk”, zeggen ze. Zelfs de tafels zijn echte in hoogte verstelbare behandelafels.

Dit wil docent Sjoerd Ellenkamp nog even laten zien, een schorpioen die een spin blijkt te zijn

Castreerhaakje

In de röntgenkamer staan twee apparaten, een echoapparaat en een digitaal röntgenapparaat. “Zo’n digitale heeft nog niet elke praktijk”, vertelt een meisje me. En net als in een echte praktijk is er een kamer voor gebitsbehandeling en een operatiekamer, de ok.

De meiden krijgen les van Marloes van de Kieft, die zelf ook paraveterinair dierenartsassistent is geweest. Alle docenten komen uit de praktijk. Er lopen op de afdeling paraveterinair elf docenten rond die dierenarts zijn of zijn geweest. Ariena Vogel heeft een *cattery*, ze fokt katten. Ook dat is een manier om de praktijk binnen te halen. “Wij weten waarvoor een castreerhaakje dient,” zegt Dekker, “maar we kennen ook alle andere handigheidjes die je met die tang kunt verrichten.” En: “Met onze elf dierenartsen brengen wij een enorm netwerk mee.”

Injecties

Net echt, maar niet echt. Nee, de inwoners van Barneveld kunnen geen hondenvoer in de dierenwinkel kopen. In de wachtkamer van de DAP verwacht je echte klanten, maar die zijn er niet. Dekker: “Bij Wellantcollege in Houten hebben ze een commerciële dierenartsenpraktijk in het gebouw, daar waren wij eerst wel een beetje jaloers op.” Maar nu staat Dekker toch volledig achter de oplossing van Barneveld. “Zo’n commerciële praktijk moet 24 uur per dag, zeven dagen per week service bieden. Hier mogen leerlingen fouten maken. En er is hier plaats voor grotere groepen, in zo’n commerciële praktijk kunnen altijd alleen maar kleine groepjes leerlingen aanwezig zijn. Wat wij hebben is een trainingscentrum. Niet alleen voor onze leerlingen, ook voor andere landelijke bijscholingen.” Ook de proeves van bekwaamheid worden in de DAP afgenomen. Met ‘echte patiënten en spoedgevallen’, de leerlingen zijn er een hele dag mee bezig.

Van buiten

Als ik vertrek staat een groepje mensen te wachten op Dekker. “Dat zijn vertegenwoordigers vanuit de industrie.” Die mensen moeten injecties kunnen zetten. Dat is onderdeel van het diploma paraveterinair. Maar ze hebben geen behoefte aan een heel diploma. Ze komen om te overleggen hoe dat gerealiseerd kan worden. Wij hebben goede contacten met de overheid.” In de receptie van de DAP krijgt een groep van buiten een cursus EHBO. ■